ל) עירוצין ק. כ״ה כה: ירוש׳ עירובין פ״ה הי״ד, פסחים פ״ג ל עירובין פ״ה ה״ג. ל) ע׳ הרי בכורות סא. ד״ה ה״ג. ל) ע׳ הרוש׳ הוא (בסופה), ג) ע״ ירוש׳ שם רשם, ד) לעיל עד. עו;
לעיל עד. עו;
לעיל עד. שו;
לעיל עו; וש״ג, ו) פכה ם) [עמי עון] שני אי פרט מ״ל, ז) לקמן לג. יומל יד. לקמן לג. יומל יד. נדס ט, מ) [ר״ה יג:], עו ערי רושי רמאי פ״ה ה״ד, תרומות מ״ש"ל, מע״ש פ״ב ה״ג, ירוש׳ יומא פ״ה ה״ד ע״ש, (ל) לעיל עה. תוספ' פרה (פ"ח) פ"ט ה"ג, () לעיל לו וש"נ.

שינויי נוסחאות

א] בכי"מ נוסף מתן אחת במתן ארבע וע' ר"מ פסוה"מ פי"ב הי"א ורש"י לקמן פא ע"א ד"ה וכ"ת (דק"ם). וע"ע מוס' לעיל עו ע"ב ד"ה ואי: ב] ל"ל לו (*ש"מ): ע"ב "ה" חול : בן ("ע" לר ו" מ" ה) ...] בכתה" רב ירמיה. וכ"ה לעיל ... [עו ש"ב וע"ם בש"ל ... לחול ה" ... [עו ש"ב וע"ם בש"ל ("ש"ח) ... ("ש"ח) .. ומוס'. זן גיי הר"ט רפיע לפיה רבה. וע' לע"ק כדף לג ע"ל (גליון). וכ"ג לע"י ככי"פ: ה] וקנסא הוא דקנסו (*ש"ח) מ] ג'י כי"ל רב אשי אמר מים כל שהוא תנן ואין בילה ומשום שאין בילה יוה: ין ?״ל ומשום שאין בילה יוה: ין ?״ל והואה (*ש״מ): יאן 5״ל ששניהם (*ש״מ): יגן ורואה אני את המתנות (*ש״מ): יגן בכוסות את התבותו (יישיו): יקבוסות את התבותו (יישי): קבוסות (ייש): כפרה דעיקר (ייש): מון המבירנו (ייש): מון המבירנו (ייש): מון המבירנו (ייש): מון בהן מן מון המבירנו (כתה"): יון ל"ל הפסולות (כתה"): יון ל"ל כבלל מצופין (ייש): יון ל"ל כבלל המכירנו (מתביין (ייש): יון ל"ל כבלל המכירנו (מתביין (ייש): יון ל"ל כבלל המבירנו (מתביין ייש): מון ל"ל בללל (מתביין ייש): מון ל"ל (מתביין ייש): מון ל"ל (מתביין ייש): מון ל"ל (מתביין ייש): מון ל"ל (מתביין ייש): מתביין (מתב בכולו וסמכינן עלה (כי״בל בכולו וסמכינן עלה (כי״ם) וש״ח: יש] ומצרפין (ש״ח): כ] ודקשיא לך (״ש״ח): כאן דחיקי (ש״ח): כב] 5״ל נשתרש ליה (״ש״ח): כבן 5״ל נשתרש ליה (״ש״ח): כבן 5״ל הזו נמחק (ש"מ): כדן ס"ל לר׳ אליעזר יש בילה (*ש"מ): בה] נ"ל כלישנא (שמכ"י וצ"ק): בה] ל"ל כלישנא (שחב"י וצ"ק). בו] ל"ל שתי הזאות (*ש"ח): בז] כש"מ נוסף ור"ל לא דייק לישנא דכל שהן לרבי אליעזר דמוקי לה שנתערב שעור הזאה ממים פסולין ונקט כל שהן משום רבנן (ע"כ גם בכתה"י בקירוב לשוו) אבל לרבא דייק שפיר כל שהן דלא נתערב דייק שפיר כל שהן דלא נתערב רק כל שהוא ויש בילה והזאה אין צריכה שיעור, קנס קנסו רבנן: כה] ("ל מטהרת ולא תימא דטעמא דאין אחד מהן וכו" מן הפסולין אלא ס"ל (גליון וכע"ז בח"נ): כמן **נכתה"י** וש"מ באחת: ל] נכתה"י וד"ו אלא: לא] אם לא נמלך כנ"ל לד] מדקתני אלו ואלו עלו לו כל"ל (צ"ק והגריא"ח): לה] בדריש (ש"מ): לו] כש"מ לון בדריש (שינו). לון כטיית נוסף כיון שנתערב אחת באחת: לון 2"ל ועוד דלדבריו (ח"נ. ע"ש בדבריו). וע" 2"ק ושלר מפרשים שנתחבטו בכוונת דברי

שימה מקובצת

כמומ':

ר"א אומר ינתנו במתז ד'. עי' תוס׳ בסורות דף (ס׳) [סֹת סוף ד״ה והלון: לא נאמר בל תוסיף אלא כשהוא בעצמו. לכל עכשיו דאגב זריקת דם של מתן ד' הוא מרק הוי לשם מים וליכא משום בל תוסיף. א"ל ר' יהושע לא נאמר וכו' אלא כשהוא בעלמו אבל כשהוא יפו מנת כמוח בשוח בעכנו חבר כמוח מעורב לה. כך נמלה בספר ישן (ב־מן): בשלמא (לרבנן) [רבנן סברי] יש בילה והואה צריכה שיעור ואיז מצמרפיז להזאות. ולכו שיעור ואין מצטרפין לחומות ולק פוסלין. וא״ת ויעשה הואה אחת גדולה כשיעור שתי הואות ויהא כשר בולה כשיעור שתי הואות ויהא כשר דהא ודאי יש כאן שיעור מי חטאת, וי"ל דגורי רבנן שמא לא יעשה הואה גדולה כשיעור שתי הזאות אלא יעשה הואה אחת כדרכה שיעור הואה אחת מחלה והא דקאמר יש בילה ר"ל אפילו אי סברי יש בילה מ"מ פסלי כדמסיק,

הניחנין במחנה אחת. כגון דם בכור שנתערב בדם מעשר בין בבלול בין בכוסות: ינתנו במתנה אחת. קא סלקא דעתך השתא דאמרינן יש בילה וסמכינן עליה שיש במתנה זו משניהם ואם בכוסות יתן מתנה מזה ומתנה מזה: **מתן ארבע במתן ארבע**.

> אשם ששניהם טעונין שתי מתנות שהן ארבע ושניהם תחתונים: מתן ארבע במתן אחת. כגון דם עולה בבכור שהן או תחתונים: ר' אליעור אומר ינסנו במתן ארבע. ורואה יבו המתנות היתירות הניתנות מדם הבכור כאילו הן מים ואין זה בל תוסיף: במסנה אחם. משום בל תוסיף וידי עולה יצא י דכל הניתנין על מובח החילון שנתנן במתנה אחת כיפר: ולא עשית מעשה בידך. ואינו דומה עושה מעשה ליושב ואינו עושה ואיסור בא מאיליו: גבו' ולריכא. לפלוגי בתרוייהו ר' אליעזר ורבנן בבעלי מומין איברים באיברים וכוסות בכוסות: דאי. אשמעינן באיברים בההיא קאמר ר׳ אליעזר יהריבו משום דאיתעביד כפרתו בהכשר: אבל. גבי כוסות בכוסות יו דעיקר בקלקול אימא לא: לנוחית. של מי חטאת המוקדשין שנפל לתוכה מים דעלמא כל שהוא: ר' אליעור אומר יוה שמי הואות. הבא להזות מהן על הטמא יוה שתים וטהר: בשלמה רבנן סברי יש בילה. כדתנן במתניתין אם לא נמלך ונתן כשר אלמא סמכינן אבילה ואמר יו לח המתערב בלח מתערב בכולו ואין לך טיפה מזה שלא [יהא] בה מחבירו קלת והכא נמי נהי דיש בילה ויש בכל הואה מן המים הכשירים מון: קסברי הואה לריכה שיעור. ואין כאן שיעור שהרי יש בה יו תן הפוסלת ואי משום דמוה שתי הואות קא סברי אין מצטרפין יו אותו למלאות השניה שיעור החסר ברחשונה: אלא ר׳ אליעור. דבחדא לא סגיא ליה ובתרתי מכשר: מאי קסבר אי קסבר אין בילה. אין סומכין על כך דוימנין דלא מיבליל בכוליה כי מזה שתי הזאות כו׳: אלא קסבר יש בילה. אי איפשר שלא יבלול יהן וסמכינן: מי יימר דמלה ליה שיעורה. שמה רוב שתיהן מן השאובין ואין בשתיהן כדי הואה כשירה: אמר ריש לקיש לעולם קסבר יש בילה. כדשמעינן ליה במתניתין והאי דבעי תרתי משום להואה לריכה שיעור ומלטרף ים

להואות. ודקשיא בו מי יימר דמלא שיעורא: הכא במאי עסקינן כגון שנתערבו אחת באחת. שיעור הזאה מזו ושיעור הזאה מזו ונתערבו הילכך כי מזה שתי הזאות על כרחך מלי ליה שיעורא שהרי לא היו מן הפסולין כאן אלא כדי הזאה אחת והוא הזה שתים. ואחת באחת לאו דוקא נקט דאם היו מן הכשירים הרבה כל שכן דכשר כי מזה

כמו דם עולה בדם שלמים או בדם

הניתנין במתנה אחת שנתערבו בניתנין 6 במתנה אחת ינתנו במתנה אחת (מהן) מתן ארבע במתן ארבע ינתנו במתן ארבע א ינתנו ארבע במתנה אחת ר"א אומר ינתנו י במתן ארבע ר' יהושע אומר ינתנו יבמתנה אחת אמר לו רבי אליעזר הרי הוא עובר על בל תגרע אמר ליה בו רבי יהושע הרי הוא עובר על בל תוםיף א"ל רבי אליעזר לא נאמר בל תוסיף אלא כשהוא בעצמו א"ל ר' יהושע לא נאמר בל תגרע אלא כשהוא בעצמו ועוד א"ר יהושע כשנתת עברת על בל תוסיף יועשית מעשה בידך כשלא נתת עברת על בל תגרע ולא עשית מעשה בידך: הא"ר אלעזר לא הכשיר ר"א אלא שנים מים "ר"א אלא שנים שנים אבל אחד אחד לא מתיב רב דימי ב וחכמים אומרים אפילו קרבו כולן חוץ מאָחד מהן ישפך לאמה אמר ליה רבי יעקב לרבי ירמיה בר תחליפא סאסברא לך מאי אחד זוג אחד וצריכא דאי איתמר בהא בהא קא"ר אליעזר משום דאיתעביד ביה כפרתו אבל בהא אימא מודי להו לרבנן ואי איתמר בהא בהא קאמרי רבנן אבל בהא אימא מודו לרבי אליעזר צריכא תנן התם יצלוחית שנפלו לתוכה מים כל שהוח ר"א אומר יזה שתי הזאות וחכמים יפוסלין בשלמא רבגן סברי יש בילה יוהזאה צריכה שיעור ואין מצמרפין . להזאות אלא רבי אליעזר מאי קסבר אי קסבר שאין בילה כי מזה שתי הזאות מאי הוי דילמא תרוייהו מיא קא מזי אלא קא סבר שיש בילה איה קסבר יאין הזאה צריכה שיעור למה לי שתי הזאות אלא קסבר יהזאה צריכה שיעור ואי קסבר אין מצמרפין להזאות כי מזה שתי הזאות מאי הוי ואי נמי מצמרפין להזאות מי יימר דמלא ליה שיעורא אמר ריש לקיש לעולם ישי בילה והזאה צריכה שיעור והכא במאי עסקינן כגון שנתערבו אחת באחת רבאין אמר לעולם יש בילה והזאה יאין צריכה שיעור וקנסא יו דקנסו רבנן כי היכי דלא משתרש ליה רב אשי אמר יו אין בילה יוה שתי הזאוָת מיתיבי ∘רבי אומר לדברי ר"א

בשלמא רבנן קסברי יש בילה. פי׳ אפילו סגירא להו יש גילה

מ"מ פסולין דהואה לריכה שיעור ואין מלטרפין להואות

וה"נ ה"מ למימר אין בילה ואין הואה לריכה שיעור וכגון שנפלו

מים בללוחית כשיעור מי חטאת ובקונטרס פירש דרבנן סברי יש

והתחתונים עלו לו: אמר ריש לקיש לעולם קסבר יש בילה והואה צריכה שיעור

בילה כדתנן מתני׳ אם לאו נמלך ונתן

כשר אלמא סמכינן אבילה ואמרינן

לח המתערב בלח מתערב בכולו לבו

ואין לך טיפה מוה שלא יהא [בה]

מחבירו קלת וקשה אם כן מאי

מספקא ליה לרבי אליעזר לדידי׳ נמי

נידוק ממתניתין דיש בילה דהא מכשר

לכתחילה אלא על כרחין ממתניתין

ליכא למידק דדילמא בעליונים ש

רובא מכשר רבי אליעזר וכגון שנתן למעלה כשיעור תחתונים ועוד

כדמוקי לקמן לרבנן נמי אם לא

נמלד ונתן כשר היינו דמים העליונים

מיהו לקמן מוכיח יש בילה מדקתני וה

ומצמרפין להזאות. פי׳ נקונט׳ יש בילה גרסינן בריש להו לקיש דכיון דאמר הזאה לריכה שיעור מאי דוחקיה למימר דלרבי אליעזר אין בילה לאקשויי מתניתין ולאוקמי מתניתין בשינויי דחיקי כדלקמן ועוד יש לדקדק אי אין בילה למה ליה למימר לריכה שיעור אפי׳ אין לריכה שיעור נמי:

כגון שנתערב אחת באחת. הקשה

ה"ר חיים דביומא (דף יד.) ובנדה [פ"א] (דף ט.) אמר' אפי׳ למ"ד אין הואה לריכה שיעור ה"מ אגבא דגברא אבל במנא לריכה שיעור וא"כ כשנתן אחת באחת והזה הואה ראשונה ליכא בשניה שיעור במנא לוו ותירץ כיון דבתחילת הזאה ראשונה שהיא תחילת טהרתו איכא שיעורא במנא אין בכך כלום שהואה ראשונה מלטרפת להואה שניה וכי האי גוונא אמרינו גבי נטילת ידים (חולין דף קז.) דמרביעית נוטלין שנים ובחלי רביעית אין אחד נוטל ועוד י"ל דאחת באחת לאו דוקא כדפי׳ בהונטרס דאם היה מן הכשירין הרבה כל שכן דכשר דכי מזה שתי הזאות דטופיינא דכשירין מהיכא תיתי למיפסל אלא משום פסולין נקט לה: רב אשי אמר כל שהוא תנן. ואין בילה וסבר הזאה אין לריכה שיעור ואי יהיב חדא דילמא מן הפסולין הן אבל כי יהיב תרתי אי אפשר

דליכא מן הכשירין וקשה דלמא כל שהוא דליכא שיעור הואה והואה לריכה שיעור ומלטרפת וסבר יש בילה דהשתא בין שתי הואות על כרחך איכא שיעור הואה מן הכשירין דלדבריו לו נמי היאך יוכל להיות שלא יוכלו לחלוק הכל שהו לשתים. ברו"ך:

שתי הואות דטופיינא דכשירין מהיכא תיתי למיפסל אלא משום פסולין נקט לה. ויש בילה גרס בדריש לקיש דכיון דאמר הואה לריכה שיעור

כפר ורמקומו יחראר וכז יש ילא הספיק ליתן רביעית עד שלא נתז ממנו כלום. ואינו כלום י בסוגיא זו הוזכר בכור, וכן יי בסוגיא זו הוזכר בכור, וכן נר ביארנו שכל שחוזר ונותן . נל הקרן בעצמו אינו עובר בבל תוסיף (מאירי ר"ה כח:): ר"א . זא קעבר משום כל א שם יוו יווא בבי ינקט יו. ליכא למימר דגבי דם לא שייך למימר כל שממנו לאישים, [דהא] גבי לוג שמן של מצורע

ספרי על פינה ניתו מסטי טנונסיק. ומכ"ש אי ספרי אין גילה דמן הדין ספלי כי שמא הכל מן הספול: לד**ברי ר"א הוא**ת ב"ש ספוררת ובי". וא"מ חספי במדא, וי"ל לרבא מזה השניה משום ספסא ולרב אשי משום דאין בילה, אבל לרי"ל קשיא דאמר דלריכה שיעור והכא קאמר דאין לריכה שיעור: והתם בזבחים איכא הקטרה דמקטיר הקומץ שקמץ מן השמן, אבל הכא במתנה שנותן הימנו אינו עובר משום בל תקטירו, ועוד דלא

ההואה כל שהוא ממהרת הואה אין צריכה

שיעור הזאה ז מחצה כשר ומחצה פסול

מאי דוחקיה למימר דלר׳ אליעזר אין בילה לאקשויי מחני׳ עלה ולאוקמי מחני׳ בשינויי דחיקא מו כדלקמן: רבא אמר לעולם יש בילה והואה

אינה לריכה שיעור. ושתי הזאות דקאמר לאו למלויי שיעורא אלא קנסא הוא דלא נשתרש בבו שלא ישתכר בנפילה זו להרבות מימיו במים

פסולין: רב אשי אמר כו'. הגירסא הזו כיו משובשת בספרים ונראה בעיני דהכי גרסינן רב אשי אמר מים כל שהוא תנן ואין בילה יזה שתי הואות.

וסבירא ליה לרב אשי הואה אין לריכה שיעור כרבא ומיהו קנסא לית ליה הילכך אי הוה ס"ל ביו יש בילה בחדא הוה סגי ליה ושתי הואות לר׳

אליעזר משום דקסבר אין בילה הילכך אי מדי חדא שמא אין כאן מן הכשירין כלום אבל כי מדי תרתי אי אפשר דליכא בחדא מינייהו מן הכשירין (כלום) דהא אין כאן מן הפסולין אלא כל שהוא. והיינו טעמא דלא משני בלישנא בהו דנתערבו אחת באחת דאם כן הוי משמע יש

שיעור להואה ואיהו אין הואה לריכה שיעור סבירא ליה להכי דק לישנא דמתני׳ דקתני כל שהוא דאין לך בהואות פחותה מכאן ואי אפשר שיהו

כל בו הואות הללו מן הפסולין ואפילו הן קטנות מאד. ולקמן מותיב ליה ממתני׳ בו: לדברי רבי אליעור. דמכשיר בשתי הואות: הואה

כל שהוא מעהרם בחו. דשמא אין אחת בשו מהן הואה ברורה שלא יהא בה מן הפסולין אלמא או סבירא ליה דהואה כל שהוא מטהרת דהואה אין

לריכה שיעור: והואה מחלה כשר ומחלה פסול. ולא תימא הואה כל שהוא היא דכשירה ומיהו לא יהיה עמה תערובת פסול אלא אפילו יש

בה תערובת פסול מכשר. אלמא טעמא דר׳ אליעזר דבעי תרתי לאו משום לירוף הוא ללרפו לכשיעור דהא קחני אין לריכה וקשיא לריש לקיש:

יותר קו פני כי אמה מכין מקומי. לדברי ר"א הזאה כ"ש פפחרת ופנו, וחית מקצו נמתה, ו"ע לכנס מזה הפניה "החם בובחים איכא הקטרה דפקטרה דקומין שקמץ פן השפן, אצל הכא בסתנה שנותן היפנו אינו עובר משום בל תקטירו, ועוד דכא משוס ולכני לשי משוס חלין פנילה, לכל לר"ל קשיל חלותר לליכה שיעור והכל קלמת דלין ליכה שיעור והכל אול היי אותר בר בל תוסיף, הקשו בתוסי אמא לא אמרינן אתי עשה דחי לא תעשה וכמ"ש בובחים פרק דם חשאת בכי הא דתון שאם פסולה היא תפסול ואם כשה היא האכל כחמור שבה ומייחי נמי מתשה היא המוך לאום בציצית ומלה בערכה היא האכל כחמור שבה ומייחי נמיח במון היא היא בער ל"ה מפסול ואם היא היא בערכה לא תעשה דיצילה פסחים ודותה לא תעשה דעצם לא תשברו בו. ונראין דברים שאין צורן לכל זה בכאן לפי שלא אמרו דאתי עשה אלא כגון כלאים בציצית ומלה בצרעת שהלאו בא מעצמה היא בשוח ביש קיום עשה באחת ואסור לא משה אלא כגון כלאים בציצית מתל מחק אחת והוא אין לנו לכנסל ללאו באחר וכיון שבשביל פשיעתו הוא אין לנו לכנסל ללאו באחת וכיון שבשביל פשיעתו הוא אין לנו לכנסל ללאו באחת וכיון שבשביל פשיעתו הוא אין לנו לכנסל ללאו באחת וכיון שבשביל פשיעתו הוא אין לנו לכנסל לאו באחת וכיון שבשביל פשיעתו הוא אין לנו לכנסל ללאו מולה בל הוסיף אלא כשהוא בעצמו ובו (מולים שיה והיא משה ביה קום שהה ולא נאמר בל תוסיף אלא נשמר שאם בל תוסיף בלת חוסיף במה שנעשה מספק מהן ארבע האון בל תוסיף בל תוסיף במה שנשה מספק אלא בהמשך זמן על הדרך שכתבנו למעלה, וכשהרו שברת על בל תוסיף לא השוח בל תוסיף במה שנשה מספק מתן ארבע הוא בל הוחים לה בל חוסיף במה שצמרו וכוי (מליכ" מיכום לתוסיף במה שנעשה מספק אלא בהמשך זמן על הדרך שכתבנו למעלה, וכשה כת בל מוסיף מתבה כרבת ראשון ולא נאמר שאין בל תוסיף במה שנעשה מספק אלא בממער הוב מחום להיב המשך בל מוסיף במה בידור שיש בל הוחיף שלה בל תוסיף אלא באחת הוחל מוסף במה שנשה מספק מתוח הביד שלא בל תוסיף במה שנים בל תוסיף בצמו וכוי (מלאלה בל תוסיף בל תוסיף הלא בתוח המום בל תוסיף במה שנשה מספק מת המה בל תוסיף מציבה בל תוסיף במה שלב המום בל תוסיף במה בל תוסיף במה בל תוסיף במה בל תוסיף במה בל תוסיף ב

סג אב מיי׳ פרק ב מהלכות פסה״מ הלכה יא: סד ג מיי׳ פ״ע מהלכות פרה אדומה הלכה ח:

הדומה הנכה ח. ד מיי' פי"ב שם הלכה א: סה ה מיי' פ"י שם הלכה ח:

מוסף רש"י

הניתנין במתנה אחת. כגון דס הבכור שנתערב בדם בכור חבירו ים מעשל (ר״ה בחו) ינתנו נה אחת. ועולה אותה מתנה זו בכת תנושר במוצרי ארות: ופוכט חונט מחנט לזה ולזה (ערובין ק.). והרי יש נה משניהן ועולה לשניהן: מתן ארבע במתן ארבע. שלמים אם נעולה ומודה ור״ה שחו אני למס ועולם ועולם (ו"ו שם). מו. דם מטאת זו נשפך לדם מטאת זו ינמנו ד' מתנות ועולה לזו ולזו: ר"א אומר ינתנו במתן ארבע. דקסבר קום עשה מלוה עדיף, לע"ג דבהלי מלוה ליכל לד עבירה, דעבר אבכור אבל מוסיף, אתי עשה דמטאת, דכתיב ונתן על קרטת, ודחי לבל מוסיף דבכור: יהושע אומר ינתנו במתנה רי יהושע אומר ינתנו במתנה אחת. כיון דקיי"ל כל הניתנין על מוצח החילון שנתנן כחמנה אחת כיפר, הכא דלא אפשר סתכינן עלה אפילו לכתחילה ולא עברינן אבל חוסיף, ואי משום בל חגרע דמטאת, כדקאמר טעמא מוטב שיעקר בל תגרע מאליו שהוא יושב שיפוף כל ומנל לחתיי שהחיום ואינו עוקר הלאו בידים, מעבור על כל מוסיף שהוא עוקרו בידים (ערובין שם) אלא שנים שנים. זוג זוג יקריבס דודאי איכא חד בהאי זוגא דהיתרא הוא וניתנה בשל הוצל לשתוח שום ופונטי הקרבה זו ליקרב משום החול דהיתר ואי משום החול דספק איסורא איכא למיתלייה באותו שקרב תחילה קודם שנמלך: אבל אחד אחד לא. שמח לא ניתנה הקרבה זו ליקרב דילמת החי הקרבה הו ליקרב דילמת החי הליקורת הוח (לעיל עו: מכת"י) לדברי ר"א כו' הזאה להקולם יהום (לעיל עוד מכת"י) לדברי ר"א כו' הזאה אין צריכה שיעור. הגגל לגבלה, כל שהוח שנותן עליו לגבלה, כל שהוח שנותן עליו שיעור נהי נמי דיש בילה וסמכינן עלה דודאי יש בכל הזאה מן המים

ליקוטים הניתנין כמתנה א' שנתערכו בניתנין כמתנה א' ינתנו כמתנה

הכשרים ומלטרפין מה שבר

ומה שנשניה, מי יימר דו שיעורא (לעיל עה.):

בניונין בטועות איינועו בטועות אחת. לא משמע לן שום רבותא בהך רישא אלא מפרש ואזיל עד פלוגתייהו דר׳ אליעזר ור הושע. ושמא אתא לאשמועינן . דלא נימא דניבעי ב׳ מתנות אחת לשם קרבן זה ואחת לשם קרבן אחר (תוק' ל6"ע עילוצין ק.) מתן ד' במתן א'. יש מפרשים בדבר ה דוקא בשנתערב דם בכור בדם שלמים ואע״פ שהשלמים בשתי מתנות שהז ארבע ולא בארבע. מונחת שחן אובע רא באובע, ארבע ושתים שהן ארבע הכל בדין ארבע. שאם תפרש דם בכור בדם חטאת הרי כל הניתנין למטה מן הסיקרא שניתנו למעלה או של מטה למעלה לא שנתערב בדם אחר של חטאת אומר ינתנו במתן ארבע. וא"ת רייואן גב יוג שנון של בהדע דפ׳ התערובת קרינן הזאות שהזה מלוג השמן כל שממנו לאישים. ומיהו לר׳ אליעזר ניחא דאיהו אמר התם דהיכא דמקטירן לשם עצים או מזה לשם מים לא עבר בבל תקטירו. לשם מים לא צבו הבל הקטיון, מיהו לא קשיא דאע"ג דקרינא ממנו לאישים מ"מ בל תקטירו לא שייך אלא בהקטרה ממש